

HLOŽKOVÁ, Dominika: Das Prager Theaterfestival deutscher Sprache und seine Bedeutung für die deutsch-tschechischen Kulturbeziehungen nach dem Jahre 1989. Reflexion des historischen Kontextes. Bakalářská práce předložená k obhajobě na Institutu mezinárodních studií UK-FSV (katedra německých a rakouských studií). Praha 2013, 53 s. (včetně příloh)

D. Hložková se ujala chvályhodného úkolu zpracovat po více než 15 let trvající existenci *Pražského divadelního festivalu německého jazyka* bakalářskou práci, která si klade za cíl zařadit tuto významnou kulturní událost (konající se každoročně od r. 1996) do celkového kontextu česko-německých kulturních vztahů, a to i v jejich historické retrospektivě, zahrnující i bilanci německého kulturního (především divadelního) života v českých zemích resp. v Praze před r. 1939/1945. Chce v ní rovněž zodpovědět otázku, do jaké míry se festivalu podařilo *navázat* na kulturní tradici německé divadelní Prahy let 1918-1939 a do jaké míry představuje festival kulturní transfer, který má či může mít vliv na současné české divadlo (příp. i transfer v komplementárním smyslu).

Již ze samotného zadání ovšem vyplývá, že zpracovat toto téma bez náležité historické či teatrologické průpravy není resp. nemůže být jednoduché, a to zejména na malé a sevřené ploše studentské kvalifikační práce (bakalářské práce). Výsledek bohužel odpovídá nejasnému a přehnaně ambicióznímu zadání, které představuje, obrazně řečeno, „honitbu několika zajíců najednou“ – s výsledkem poměrně hubeným a nepřesvědčivým. Již přehled použitých pramenů a literatury naznačuje jejich selektivnost, mnohé napoví i nepřesné citace, které svědčí o autorčiných nedostacích proseminárního charakteru (např. neví, že studie ze sborníků musí citovat s uvedením jejich autorů a s plným názvem sborníku i s jejich editory, takže studie J. Ludvové o pražském německém divadle v „hamburském“ sborníku Česko-německé a Slovensko-německé komise historiků z r. 2009 je skryta pod jménem prof. D. Kováče, srov. s. 35 et passim). Velká monografie téže autorky na totéž téma mohla být podle mého názoru u práce tak malého rozsahu zohledněna mnohem více, objevila se již na předvánočním knižním trhu. Pro přehledný obraz německé kultury v Čechách (1. kapitola) autorka nevyužila ani ty nejelementárnější přehledy na dané téma (např. W. Koschmal, M. Nekula, D. Zimmermann, V. Maidl, D. Serke, J. Mühlberger a katalogy četných výstav) a příslušná kapitola je jen souhrnem základních dat, obsažených často jen ve webových prezentacích. I pro období 1939-1945 nevyužívá již publikovaných prací a poznatků o tehdejší německé kultuře v Čechách, kam patří i díla německojazyčných Židů vzniklá např. v Terezíně (viz práce M. Kuny, J. Karase, V. Reittererové/H. Reitterera, obecněji Tima Fautha, Volkera Mohna a mn. j.).

I 2. kapitola práce se mívá cílem: místo aby se autorka alespoň trochu zabývala dramaturgií festivalu (a využila k tomu nejenom ročenky k 5. výročí festivalu nýbrž i každoroční velmi podrobné programové brožury), věnuje se spíše institucionálním dějinám a politickým souvislostem, a to velmi jednostranně prezentovaným. Již tvrzení na s. 19, že v r. 1996 zazněla poprvé po 50 letech (!) na pražských jevištích němčina je úsměvné - např. předchozí úspěšné návštěvy německojazyčných scén, opakovaně i Burgtheateru (vzpomeňme na pražské uvedení Grillparzerova Krále Otakara) jako by se nekonaly! Mnoho místa věnuje neavizované problematice financování festivalu (jakkoliv ji nelze podceňovat) a nezdařenému projektu na průběžné kofinancování festivalu z prostředků EU. Naopak některé průběžně přispívající sponzory zcela pomíjí: z textu vzniká dojem, že hlavním sponsorem je Kulturstiftung der Deutschen Bank (to bylo ale jen na počátku), zatímco významné příspěvky z Česko-německého Fondu budoucnosti jsou víceméně opominuty.

Zařazení 3. kapitoly „Der tschechische Pressespiegel“ je sice chvályhodné, ale je-li omezeno pouze na rok 1996 (1. ročník festivalu), je celkem zbytečné: práce se totiž měla zabývat celým prvním *patnáctiletím* festivalu. O zhodnocení vlivu festivalu na české divadlo, o němž se např. *Divadelní noviny* pravidelně rozepisovaly (např. v příspěvcích Jana Kerbra) – téměř ani slovo! Naopak lze kladně hodnotit zařazení příloh, zejména obsažného rozhovoru s dlouholetou ředitelkou festivalu Jitkou Jílkovou.

A tak jen s velkými výhradami doporučuji bakalářskou práci Dominky Hložkové k obhajobě a navrhuji její hodnocení – v případě alespoň trochu přesvědčivé obhajoby ústní - stupněm „dobře“ (3).

V Mariánských Lázních 18. ledna 2013

PhDr. Miroslav Kunštát, Ph.D.
Institut mezinárodních studií UK-FSV